

est dolens cernat : nam gemit plerumque animus , et tamen carnis suae delectationibus victus , bona , quæ genuit , amans perdit , ea quæ patitur damna considerat , nec tamen virtutis brachium contra regem Babylonis levat. Sed dum videns nequitia perperatione percutitur , ad hoc quandoque peccato superducitur , ut ipso quoque rationis lumine priveretur. Unde Babylonis rex ex-tinctis prius illis , Sede-chia oculos eruit , quia malignus spiritus , subleuctis prius bonis operibus , po tea intelligentiæ lumen tollit. Quod recte Sedechias in Reblatha patitur. Reblatha quippe , Multa hæc interpretatur : ei enim quandoque et lumen rationis elandetur , qui pravo usu ex nequitatis suæ multitudine gravatur : sicut enim quarta die cœlum in initio creaturarum luminaribus ornatum exstitit , ita quarta ætate mundi Israelitens populis cœlesti fide inclinus , a prophetis quasi a stellis illuminatus , regno David et Salomonis gloriosus , templi etiam altitudine toto est nobilitatis in orbe. Sed accepit vesperam , quando crebre-mentibus peccatis regum illud a Chaldeis dissipatum , templum dirutum , et tota illa gens in Babyloniam est translata. Quæ quarta sæculi ætas a David usque ad transmigrationem Babylonis , habet annos juxta Hebraicam veritatem cccc.lxxiii , juxta LXX Interpretes al quot amplius , generationes juxta utrorumque codices xvii , quas tamen evangelista Mattheus certi mysterii gratia xiv ponit ; a qua velut juvenili ætate in populo Dei Regum tempora cœperunt. Hæc namque in hominibus ætas apta ad gubernandum solet existere. Sedechias autem superscriptus filius Josia regnavit annis xi. Hujus xi anno , regis autem Babylonis xviii , secundum dies lunares mense iv , v die mensis : juxta solares vero dies , vii kalendas Julii , luna v , quem illi quintum diem computant , feria vii , aperta est civitas , et ingressi sunt omnes principes regis Babylonis , possede-untque civitatem , et transduxerunt populum captivum in Babylonem : et inde postea Nabuzardan princeps militia exercitus Babylonis mense v , x die mensis lunaris , solaris vero v kalendas Augusti , luna x , quam Hebraei decimum diem quinti mensis vocant , destructi sunt muri civitatis , et templum pariter incensum atque vastatum est , anno ex quo fundari cœpit , ccccxxx. Si vero a me quaeratur per quid sciam hoc , aut quo modo potuit hoc fieri , ut talibus diebus vel comprehensa fuerit civitas , vel incensa , respondeo quia ipso anno x kalendas Aprilis exstitit secundum dies lunares anni principium , et primi mensis initium. Jam ipsa in Babyloniam transmigration , quo etiam spiritus Dei per Jeremiam prophetam jubet ut peragant et orent pro eis ipsis , in

A quorum regno peregrinantur , quod in illorum pace etiam pax esset istorum , et a dilectant domos , et novellarent vineas , et plantarent hortos : quis non agnoscat quid præfiguraverit , qui attenderit veros Israelitas , in quibus dolus non est , per Apostolicam dispensationem cum Evangelico sacramento ad regnum gentium transmigrasse ? unde nobis Apostolus tamquam Jeremias replicans ait : *Volo ergo primum omnium fieri deprecationes , orationes , interpellationes , gratiarum actiones pro omnibus hominibus , pro regibus et his qui in sublimitate sunt , ut quietam et tranquillam vitam agamus in omni pietate et castitate : hoc enim bonum et acceptum est coram Salvatore nostro Deo , qui omnes homines vult salvos fieri , et in agnitionem veritatis venire* (1 Tim. ii , 1 seqq.). Ex hoc quippe etiam illis credentibus domicilia sunt constructa pacis , hæclicæ Christianorum congregationum , et novellatæ vineæ populorum fidelium , et plantati horti , ubi etiam inter omnia cetera gratum illud siuapis regnat , sub ejus umbraculis longe lateque porrectis , etiam altipetax superbia gentium tamquam in cœli volatilibus confugiendo requiescit. Nam quod etiam post lxx annos secundum ejusdem Jeremias prophetiam reditur ex captivitate , et templum renovatur , quæ fidelis Christi non intelligat , post evoluta tempora quæ septenarii dierum numeri repetitione transcurrunt , etiam nobis , id est , Ecclesiæ Dei ad illam cœlestem Jerusalem ex hujus sæculi peregrinatione redendum ? Per quem nisi per Jesum Christum vere sacerdotem magnum , ejus figuram gerebat ille Jesus sacerdos magnus illius temporis , quo templum edificatum est post captivitatem , quem propheta Zacharias vidit in sordido habitu , devotique diabolo , qui ad ejus accusationem stabat , ablutam illi sordidam vestem et datum indumentum honoris et gloriæ : sicut corpus Jesu Christi , quod est Ecclesiæ adversario in line temporum per Judicium superato a lucis peregrinationis in gloriam sempiternæ salutis assumetur ? Quod etiam in psalmo dedicationis domus apertissime canitur : *Convertisti planctum meum in gaudium mihi* , etc. (Ps. xxix , 12). Quis potest ex occasione alterius operis omnia quæ in illis veteribus legis et prophetarum libris Christum annuntiant , quantalibet brevitate perstringere , ne forte quis putet ingenio fieri , ut ea quæ rerum ordine sua tempora euennerunt , ad Christi significationes interpretando veriantur ? Hoc forte Judæi possunt dicere sive pagani , eis autem qui se Christianos putari volunt , premit cervicem Apostolica auctoritas dicens : *Omnia hæc in figura continebant illis , et hæc omnia figuræ nostræ fuerunt* (1 Cor. 10)

SENTENTIA AD MONACHOS.

In hunc fere modum artifex mundi Deus cum cetera animalia prona in humum fingi jasserit , solum hominem rectum sublimemque factum habitudine ipse corporis ad contemplantionem sui provocavit. Hunc non intellexisse , læsisse est. Intelligimus autem , si observantiam mandatis ejus afferimus. Maxima vero mandata hæc sunt : *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo , et ex tota mente tua , et ex tota anima tua* (Deut. vi , 5 ; Matth. xxii , 37). Intolerandum , quæso , aliquid aut ingratum præcipitur ? Diligi se a nobis jubet , cujus donum est , quæ in nobis , quæque intra nos nostra sunt. Hic immortaliæ tribuit ; hic eandem decepto reparavit ; hic nobis constituens legem ; hic prophetas emisit ; hic postremo propter nos unicum Filium suam a cælo descendere , nasci , attrahere , mori passus est. Nunc hic diligi se , si non admodum præceptis , cogit beneficiis : *Quid retribuam Domino pro omnibus quæ retribuit mihi* (Ps. cxv , 12) ? Ut diligam enim ex toto corde meo , et ex tota mente mea , et ex tota anima mea. Sequens

mandatum est : *Diliges proximum tuum sicut teipsum* (Levit. xix , 18 ; Matth. xxii , 39). Ad hujus vero mandati obedientiam non tam præcepto , sed natura ducimur. Quid enim tam commune cunctis , quam diligere proximum ? aut quid tam proprium humano generi , quam hæc quæ etiam ex nomine ipso tracta est humanitas ? Nam quid aliud magis quam hic affectus nos a bellis discernit ? Ita non reservata charitate , feritas est. Et tamen non in hæc , ut in ple-risque rebus , beneficium tantum damus , sed mutuas connexæ charitatis vices , fructum ejus non magis prestamus quam capimus. Namque dum proximum amamus , ut a proximo amemur necesse est. Diligimus ergo omnes enim ex toto corde nostro , qui legem sanxit , ut mutuo nosmetipsos diligamus. Reliqua mandatorum Domini his præceptis continentur. Namque ista hujusmodi sunt , ut si quis ea tantum custodiat , omnia implet. Atque hæc etiam ante adventum Dei Salvatorisque nostri certata sunt. Nobis vero recentioribus insuper præceptis , et Christo ,

cujus sumus, inherendum est dicente Apostolo: *Nostrum enim non sumus, et non estis vestri; empti enim estis pretio magno; glorificate et portate Deum in corpore vestro* (I Cor. vi, 20). Dedit nobis pretium, id est, qui et pretium est; ut jam non nostræ, sed voluntati pareamus suæ. Hinc itaque Redemptor noster ad electos suos loquitur: *Vos de hoc mundo non estis* (Joan. xv, 19). Hinc et ille: *Exite de medio eorum et separamini* (II Cor. vi, 17); cujus voces assecuti, secedentesque, velut post tergum cum vitis suis mundum reliquimus. Quod ergo secessionis hujus erit pretium, ipse Dominus noster Jesus Christus indicat dicens: *Si quis suam vitam ad me, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me* (Matth. xvi, 24). Portemus ergo crucem nostram, carnis desideris, id est, vitis repugnantes, voluptatibusque ejus pravis nihil indulgendo. Crucifixit corpus qui non vivit corpori. Illius igitur curam ne feceritis in desideriis (Rom. xiii, 4); quia non minus per illecebras suas infestum est nobis et adversum, quam ille princeps aeris hujus indefessus hostis noster, qui retrahere nos a cælorum nitenti regno contendit. Demque hæc ipsa illi ad decipiendum hominem sæpe machina est. Et revera cum ipsi nos in anima simus constituti, extrinsecus sit corpus; ideo a Deo, ut hic ibi datum est, hic interim dum ille resurrectionis dies venerit, relinquendum est. Dubiumne est magis nos custodire debere quod est proprium, quam quod externum nobis est? Nobis potius consulamus quam corpori, quod plane non minus quam divitiæ ac reliquæ, quæ quondam nostra diximus, deserendum? Mortificemus enim membra nostra, ut vivamus vitæ, quæ hanc non tam vitam quam pretium vitæ esse probat. Non nunc quidem primo de turbidi sæculi cæno emergimus. Cui tempore quippe apud hæc præceptorum ars videri potest. Inculcandum tamen nobis est, vana hujus mundi gaudia, vana illa omnia, quæ semper volentes invitoque amittit, pie nos quod mortalitati debent Deo reddere. Angusti abjectique est animi, qui non spes suas ultra hoc sæculum porrigit. Quapropter in lutera nos extendentes facultatum et voluptatum præteritarum obliviscamur. Lot beati conjux testis in æternum manet, respicientem retrorsum evadere ad superiora non posse (Gen. xix). Quid negotii est converti ad ea quæ semel spreveris? quamquam si consideremus, et ne vel hinc vana sit locus gloriæ, non spreveris ea neque abjecimus; sed fenore majore commutavimus. Contempseramus sane quæ reliquimus, si ob hæc cælum cæli non speravimus. Nec tamen ea ipsa, quæ reliquimus nostra sunt; nam cum ipsi nos simus ejus a quo instituti videmur; agnoscendum est ejus esse quæ reliquimus et quæ desideravimus. His igitur apud animum oblitteratis quæ jam repudiata sunt, sectetur justitiam, benevolentiam, pietatem, mansuetudinem, fidem, charitatem. Custodiamus thesaurum, quem Christi pauperes gerunt, et in vasis fictilibus depositum teneamus. Firmis est insistentium vestigiis, quia quod scandimus iter lubricum est, et quo difficiliss

carere delicto potest, in hoc esse debet major custodia. Sed ne dubetas in laboris libertate hujus spe sit, audiamus quæ justis injustique merces movent. *Qui credit in me habet vitam æternam*, ait Dominus (Joan. viii, 24). Quis ergo credentibus vel timentibus Deum linis est, quibus æterna vita erit linis? At e contrario præceptis Domini non obtemperantibus quis denuntiatur exitus? *Discedite a me, maledicti*, ait Dominus, *in ignem æternum, qui præparatus est diabolo et angelis suis* (Matth. xxv, 41). Vultis quæ utrumque meritum terminus consequatur. Si ex hac quæ promittitur, vel pœna vel gloria, una tantum res nobis remota, alia denuntiaretur infinita; sic quoque incitamenta ad bene vivendum proponi putarent. Nunc vero an illud magis refugiendum sit, an istud magis ambiendum, cum hinc magna sint sup. licia, hinc magna sint præmia? Et tamen etiam si merita nostra retributio digna non sequerentur, quid fieri rectius ab homine possit, quam indultam vitam caste ac pie vivere; et sanctitatemque ejus, cujus imaginem gestare, emulari? Adde quod per ineffabilem Domini nostri misericordiam ad beatam vitam minoris præmiisque etiam sollicitamur. O quam pulchra illa, spreto fideliter sæculi hujus rebus, advenit post Domini in vos fidelis remuneratio, cum in illa coruscanti sede gloriæ, sanctorum chorus mixti verum Dei Filium Agnum sequemur; pariterque in hac vita Christo consepulti, in illa pariter exultantes regnabimus! *Ind quæ sunt passiones hujus temporis ad futuram gloriam quæ revelabitur in nobis* (Rom. viii, 18). Atque idcirco ut hujus gloriæ non expertes simus, vitæ hujus voluptate non capiamur. Vita enim nostra abscondita est in cælo. Nihil in hoc mundo speremus. *Spes enim quæ videtur non est spes*. Nec multitudinis retigiamus exemplo: *Multi enim sunt vocati, pauci vero electi* (Matth. xxii, 14). Nec inchoato studio lassemur; non enim qui cœpit, sed qui perseveraverit *sultus erit* (Marr. x, 12). Gula, libidinis, avaritiæ, iræ, vanitatis, superbiæ, una est debellatrix tot criminum continentia; cujus optimus erit custos timor, si meminerimus in conspectu Domini nos semper sitos. Gaudium ac tristitiam tunc magis nostram ducamus, cum proximorum sit lingue. In obreccationibus æque destanda nobis sit lingua et aurium prurigo. Hæc, filii mei, memoria, hæc observationi mandate; nec longus in his custodia labor erit. Quanti enim ut sumus vitæ hujus sunt dies in nobis? Propterea, quia, sicut scriptum est, *sæculorum fines decurrerunt* (I Cor. x, 11), non esse diuturnum potest, quin nos si non communis, propria saltem absolute, ad judicem nostrum sponsoremque meritum Dominum transferat. Hæc audientes tacitis ora lacrymis rigant: tantus eorum erga beatitudinem futuram in hujusmodi exhortationibus affectus est. Sic itaque beatissimus Paulus mysticis imbutis disciplinis, devovens militiam Regi sæculorum Deo, per stipendia innocentis vitæ præmia consecratur æterna.

ADMONITIO AD VIRGINES

1. Si diligenter attenditis, venerabiles filie, evidenter agnoscitis, quod nullus homo sibi soli vivit, nullus sibi moritur. Omnis enim quantiscumque exemplum sanctæ conversationis præbuerit, cum tantis et pro tantis ad præmia æterna perveniet. Et contra qui exemplum malæ vitæ et perversæ actionis ostenderit; quantascumque suis malis moribus ad opera iniqua provocaverit, cum tantis et pro tantis perpetua supplicia sustinebit. Nos vero non solum exemplum male vivendi cæteris non præbeamus, sed etiam sancta et salubri admonitione ad humilitatem et charitatem vel obedientiam jugiter provocemus.

D Non simus de illis, quæ irascentibus vel furentibus quibuscumque sororibus malis consiliis solent pabulum superbiæ ministrare, dicentes, quod non debeant tanto tempore abjecta se humilitate dejicere, et tam dura vel inepta imperia sustinere. Non simus de talibus, quæ per amarissimas linguas, non solum vulneratas curare nolunt, sed etiam quæ sanæ sunt vulnerare contendunt: quæ murmurando, detrahendo, per inobedientiam vel iracundiam non Christo servire, sed diabolo militare et ministrare consueverunt; astutus enim et crudelis diabolus calliditate veteris artificii ac multiformis ingenii animas quas